Kaere mor og far, mutti und fatti, moder og fader – Dette er i blevet kaldt gennem aarerne.

Hmm... I overlevede sku alligevel de foerste 25 aar. Og det skal i have medaljer for! (Medaljer overraekkes)

For det foerste har jeg ikke vaeret en del af alle de sidste 25 aar. *Kun* de 23 af dem. For det andet er der en aarsag til at jeg siger mor og far og ikke far og mor. For det har altid vaeret mor. Og saa far. De foerste aar af min barndom saa jeg dig jo ikke, far. Men naar du var der, var du der 100%. Og det er langt vigtigere og tilfredstillende end hvis du havde vaeret der hele tiden... Men kun halvt. Hovedpraemien gaar dog til mor, som har maatet staa model til spoergsmaal i offentligt rum som:

- Hvor er far?
- Er far i faengsel?
- Er far doed?
- [Mens jeg hiver i bukserne paa en fremmed mand] Er du min far?

Jeg har ingen hukkommelse af nogle af disse situationer, men de siger alligevel noget om den verden vi levede i i slutfirserne og hvor haardt du, far, arbejdede for at holde familien i live og hvor haardt du, mor, arbejdede for og hvor meget du stod model til for at holde familien sammen. Og for det skal i have tak. Et hjerteligt tak fordi i er en del af den svindende andel af foraeldre som holder sammen. Og det med smil, kys og kaerlighed for hinanden.

Og det har ikke vaeret uden bump og huller paa vejen. Jeg tror jeg taler for baade Morten og jeg, naar jeg siger undskyld for engang da vi var smaa, hvor du, mor, blev saa vred paa os, at du smaekkede med doeren med ordene ”Nu er det nok! Nu flytter jeg!” Jeg tror der gik flere timer inden far lagde os i seng uden at svare paa spoergsmaalet, hvor du var henne og det tog mig aar at ressonerer mig frem til, at du havde vaeret hos naboen Lotte hele aftenen og var kommet hjem efter far havde lagt os i seng. Undskyld, at vi var saa strenge. Og du skal vide hvilken lykke det var at finde dig tilbage i huset om morgenen. Den samme lykke overvaelder mig hver gang jeg ser dig. For du er min mor og jeg ville ikke have nogen anden.

Som familie har vi rejst hele jorden rundt. Vi har vaeret sammen paa samtlige 6 beboede kontinenter. Maengden af viden og livserfaring Morten og jeg har akkumuleret fra disse rejser er ubeskrivelig og de fleste af nye bekendte maaber ofte, naar listen af rejsemaal og detaljerne af rejserne naevnes. Og hvis gaesterne sku ha’ glemt det, har vores fars haarde arbejde og dygtigere foto egenskaber og begge foraeldres metikuloese planlaegning bragt os til:

- Gran Canaria
- Thailand
- Venezuela
- Sverige (Hvor vi tilbagelage 3.000km)
- Tyskland
- Frankrig (2 gange)
- Monaco

- Italien (Et kort visit)
- Mallorca
- Tyrkiet
- Egypten
- USA (6 gange med familie og sammen tilbagelagt 50.000km)
- Mexico (Tilbagelagt 5.000km)
- Canada (Tilbagelagt 3-4.000km)
- Australien (Tilbagelagt 9.000km)
- SydAfrika (Tilbagelagt 5.000km)
- Swaziland (Koert paa tvaers af landet)
- Zimbabwe

Udover disse rejser har du og mor rejst meget selv og Morten og jeg ligesaa, men disse rejser har stillet os i masser af originale situationer som familie, da Morten var ved at falde ud over et vandfald i Venezuela, men du, far, greb ham eller da jeg valgte at loebe 4km gennem sand i Australiens hede efter mors hovedpinemedicin eller da vi naesten ramte en ko med 80km/t, da vi bestak en sydafrikansk politimand for at slippe for boedestraf, da vi handlede penge paa det sorte Zimbabweanske valutamarked, da vi naesten koerte ud over en klippekant paa Gran Canaria, da Morten og jeg langsomt blev set an som foede af en aligator, hvilket vi har billeder af, eller da vi bev jagtet af en bisonokse, eller da jeg stod ansigt til ansigt med en sort bjoern... Nogen ville maaske gribe knoglen og ringe til myndighederne med det samme... Ikke jeg. Jeg er taknemmelig. Taknemmelig for hvert et minut af disse rejser.

Og disse rejser vidner om din success far. Som forretningsmand, husbond og far. At du har formaaet at arbejde 7 dage om ugen i alle 23 aar, du har haft en familie, og alligevel har vaeret i stand til at skippe os verden rundt, undvige skilsmisse med mor og stadig opdrage Morten og jeg til nogenlunde fornuftige mennesker af denne verden er bare flot. Helt igennem ubeskriveligt flot. Du er en success som forretningsmand. Success som husbond. Success som far!

Og mor. Far er jo ikke den eneste, som er successfuld. Du har jo taget den lokale kunstverden med storm. Haardt arbejde og udholdenhed har vaeret noegleordene og et eller andet talent maa du jo ha, for dine malerier saelger som varmt broed og folk er vilde efter at laere dine teknikker. Jeg er stolt af dig og praler hver gang jeg kan komme til det.

At have jer som foraeldre er dog ikke kun positivt. I har altid stoettet os i at rejse ud og soege ny viden. Hvilket har resulteret for mit vedkommende i en ubeskrivelig udlaengsel som jeg i skrivende stund endnu engang proever at maette, hvilket formodentlig og forhaabentligt aldrig lykkes. Det har dog ogsaa sine konsekvenser. Jeg besoeger jer ikke hver dag. En eller anden dag ses vi maaske kun faa gange om aaret fordi vi er flere lande fra hinanden. Det er sandheden. Men som jeg startede ud med at sige om du, far, og dit engagement naar du endelig var sammen med os som boern. Saa vil jeg love, at jeg vil goere mit bedste for at engagere mig 100% naar jeg laegger vejen forbi jeres doertrin. Kvalitet frem for kvantitet.

Dette bringer mig til lykke. For i er lykkelige. Naar jeg ser jer kysse hinanden i dag i koekkenet mens mor laver mad, mindes jeg om tiderne som lille naar jeg saa jer kysse hinanden i koekkenet om soendagen mens Morten og jeg var parkeret ved frokostbordet. Jeg er sikker paa, at jeres kaerlighed for hinanden er komplet og, at i er lykkelige. Jeg oensker, at jeg selv en dag oplever samme form for lykke og jeg kan kun sige tak for jeres indsats for at laere baade Morten og jeg, hvordan det handler om, at finde sin egen lykke lige meget hvad alle andre, taenker eller siger om ens faerden eller handlinger.

Der er umaadeligt meget mere jeg gerne vil sige, minde jer om, fortaelle jeres venner og familie om jer. Men denne tale er noedt til at have en ende. Saa jeg vil slutte af med at sige at jeg ser op til jer. I er begge rollemodeller for utroligt mange mennesker. Hvorfor ville de ellers sidde her? Og jeg ser op til jer og haaber, at jeg faar et lige saa lykkeligt liv som i har haft trods bump og huller paa vejen.

Jeg vil gerne bede alle rejse sig og udbringe en skaal for mor og far. Begge successfulde forretningsfolk. Successfulde livspartnere. Successfulde foraeldre!